

De Eraut

van de

Gereformeerde Kerken in Nederland.

Het auteursrecht van den inhoud van dit blad wordt verzekerd overeenkomstig de wet van 28 Juni 1881 (Staatsblad No. 124.)

Zondag 23 Augustus 1908. No. 1599.

Dit blad wordt geregeld des Vrijdags aan de geabonneerden verzonden. Bijdragen van medewerkers, ingezonden stukken en alles wat verder den inhoud van het blad betreft, te adresseren aan de REDACTIE. Abonnementen en Advertenties aan de ADMINISTRATIE; Bureau: Warmoesstraat 96, te Amsterdam. Inzendingen, die later dan Donderdag 's namiddags te 12 uren worden ontvangen, kunnen voor het nummer van die week niet meer in aanmerking komen.

Abonnementenprijs: franco aan huis, per drie maanden f 1.20, voor België per jaar f 3.30 bij vooruitbetaling, voor het verdere Buitenland en Ned.-Indië per jaar f 8 bij vooruitbetaling. Afzonderlijke nummers f —.10. Abonnementen worden aangenomen door het Bureau te Amsterdam, Boekhandelaren, Postdirecteuren enz. Advertenties: van 1 tot 6 regels f 1.20, voor elke regel meer f —.20. Aanvragen en vermelding van leidegaven f —.12 per regel.

„Een vriend der wereld.”

Zoo wie dan een vriend der wereld wil zijn, die wordt een vijand van God gesteld. Jacob. 4:4.

In de wereld op zich zelf schuilt 't kwaad niet. Zelfs doen we aan de ere Gods te kort, zoo we al onze liefde van de wereld afleiden, en in geestelijke zelfvolhardheid met niet dan verachting op haar nederzien. Of heeft niet God zelf die wereld zóó lief gehad, dat Hij zijn eengeboren Zoon voor haar heeft overgegeven? Is niet die wereld Gods creatuur? En zal niet ook die wereld met haar wonderen schatten den prijs en roem van Gods almogende kracht verheerlijken moeten?

Maar anders wordt het, als de wereld een eigen, zelfstandig bestaan, buiten en tegenover God wil voeren. Als ze haar geest tegen den Geest des Heeren overstelt. Zoo ze haar Koninkrijk tegenover het Koninkrijk van onzen God poogt op te richten. En indien 'ze nu ook u oproept en lokt, om u aan haar over te geven, in haar dienst te treden en aan haar glansen u te verslaven.

Dan toch is er geen sprake meer van die wereld in zich zelf, met haar onmetelijke creatuurlijke heerlijkheid, waarin de Heere onze God als haar Schepper en Instandhouder zijn majesteit openbaart, maar van het demonisch misbruik, dat die wereld van zich zelf maakt. Tot zulk misbruik is de onbezieldde natuur niet in staat. Ook de dierenwereld kan zoo iets uit zich zelf niet uitvoeren. Zulk een poging, om de wereld aan haar Schepper te onttrekken en als een eigen, onheilge macht tegenover God te stellen, kan alleen van den mensch uitgaan. Alles heeft de wereld in haar macht en kan aan haar leven een eigen stempel opdrücken. Of liever, ook de mensch komt daar niet uit zich zelf toe, maar wordt er toe gepspeerd door den onheiligen geest van den Boze.

Dan wordt die zich tegen God keerende wereld een soort persoonlijkheid, een macht, een heerschappij voerende afgod. Die tot afgod geworden wereld stelt dan de wet voor het leven; verordeneert hoe het saam leven onder de menschen wezen moet; wat geest den boventoon zal voeren; wat gebruiken en manieren en ieder moet navolgen; waarmee we dwepen moeten; waaraan we onzen tijd en onze kracht en ons geld zullen toewijden; wie de talenten en genieën zijn die we als de „groote mannen onzer eeuw” te eeren hebben; welke literatuur geliefkoosd zal zijn; kortom, wat in elk opzicht als mode regel zal stellen.

Om deze wereld-mode vormt zich dan een kring, die er zich aan verlaat, en als minderwaardig een ieder uitwerpt, die er zich niet stiptelijk aan onderwerpt.

Nu staat natuurlijk, wie van Jezus is, tegen de aldus begrepen „wereld” lijfrecht over. Hij voelt terstond of hij met een „wereldschen” of met een „Christelijken” kring in aanraking komt. Over en weer werken hier voelhorrens. De „wereld” merkt het terstond of ze met een „kind van God” te doen heeft, en een „kind van God” ruikt het onmiddellijk als de adem der „wereld” uitgaat. Er is hier tweerlei geest, tweerlei toon, tweerlei ideaal. Wat den één warm maakt, laat den ander koud. Er waait hier tweerlei wind, en al naar de wind is dien het scheepje in zijn zeil opvangt, gaat de koers van het leven.

En toch komen we met die brute, krasse, alle aanraking afsnijdende tegenstelling in den regel niet uit. Soms wel. Dan namelijk, als de „wereld” in haar overmoed zichzelf vergeet en in het dierlijke en demonische versinkt. Als alle schaamte wordt afgeworpen, en de zondige brooddrunkenheid haar hoogtij viert.

Dan is over en weer afsnijdend en uitsluitend de eenig mogelijke positie. Dan staan „wereld” en Christelijke levenskring vlak en onverzoonlijk tegen elkander over. Dan gaat Johannes met een kemelhaar om de schouders de woestijn in, dan vliedt wie kan in de eenzaamheid terug, en is de „mijdinghe” der Doopers aan de orde.

Doch dit duurt niet. Zoo toch zou de Christenheid haar invloed op de wereld, nu in goeden zin genomen, geheel verliezen. En wat Jezus in het hoogerpriesterlijk gebed bad: Ik bid niet dat Gij ze uit de wereld weg neemt, maar dat Gij ze bewaart in de wereld, zou zijn betekenis inboeten. Reeds de apostel leerde 't zoo terecht: We kunnen niet geheel ons van de wereld afscheiden.

De tijdperken van schaamteloosheid en demonischen zin nu daargelaten, mag het

contact met de wereld nooit geheel gebroken worden. Ook in de wereld ligt voor de discipelen en discipelen van Jezus een roeping. En de heilige kunst is nu maar, dat contact met het leven der wereld te bewaren, zonder dat de zondige, afgodische zelfverheerlijking der „wereld” onzen geest vergiftigt.

En dit nu komt hieraan uit, of ge in de wereld zóó verkeert, dat ge haar vriend wordt en toont te zijn, of wel dat ge als „een vriend van God” plichtshalve en zonder voor haar afgod ooit de knie te buigen, op de markt des levens met de kinderen der wereld omgaat.

Het speciaal Christelijk terrein is veiliger, en het is te verstaan, dat zoo velen zich liefst geheel op dat speciaal terrein terugtrekken. Een predikant heeft een veel gemakkelijker positie dan de koopman.

Maar al zijn er nu zeker aantal personen, die zich geheel op dat speciaal terrein van prediking, van zending, van christelijke philanthropie enz. kunnen terugtrekken, voor de groote massa der christenen is dat niet het geval. Hun beroep, hun levenspositie, hun werkkring stelt hun den eisch, om midden in het leven te verkeeren, en dit juist maakt voor hen het gevaar, om in de wereld zich te verliezen, veel grooter.

En dan is het maar de vraag, hoe verkeert ge in die „wereld”? Als een vreemde, of als een vriend?

Zet over die vraag u niet te spoedig heen. Er schuilt in ieder onzer een zondig ik, dat altoos vriend van de wereld is. Die wereld heeft zoo veel schoons, zoo veel aantrekkelijks, zoo veel dat ons zondig ik toesprekt, vleit en boeit, en zelfs de waarachtig bekeerde voelt dien prikkel telkens opnieuw. Zonder dat zou er geen strijd, geen verzoeking in ons leven meer zijn.

Maar omdat ge in dien zin nog telkens den „vriend der wereld” in eigen boezem terugvindt, daarom zijt ge nog geen „vriend Gods” gesteld.

Het komt er maar op aan, of ge in uw hooger ik, in uw dieper zelfbewustzijn, in die wereld voor God en tegenover haar zondig drijven staat. Of wel dat uw Christelijk belijden slechts een mantel is, dien ge omhangt, en dat uw ware ik eerst uitkomt, als ge dien mantel eens aflegt en volop in de wereld geniet kunt.

Dan toont ge de wereld lief te hebben, en uw Christelijk belijden slechts als een last te gevoelen, en dan natuurlijk is vijand tegen God uw eenig ware naam.

Er is nog een ander soort vrienden van de wereld, wien 't niet om haar zondige genietingen, maar om haar ere en haar prijs te doen is.

Deze herkent ge hieraan, dat ze de wereld sparen en met de wereld medeelen in het afgeven op het „geloovige volk”.

Ze verbergen daarom hun Christendom niet. Soms zelfs kunnen ze zeer warm voor den Christus uitkomen. Maar toch altoos zoo, dat ze hiervoor een vorm zoeken, die de wereld niet stoet of kwetst. En hun doel is bereikt, zoo de wereld hen maar gunstig van de overige Christenen onderscheidt, en hun het getuigenis geeft, dat ze, nu ja wel Christenen zijn, maar zóó dat 't niet hindert. De wereld heeft dan voor dezulken niets dan lof. Zoo onpartijdig, zoo stipt rechtvaardig, zoo echt human. En het eind is, dat ze in de kringen der wereld zich thuis gevoelen, met die kringen uiterst vertrouwelijk omgaan, en daarentegen het gezelschap der „geloovigen” mijden, en zich niet ontzien vooral onder hun vrienden uit de wereld telkens weer te doen uitkomen, dat ze op die „geloovigen” niet zonder medelijden neerzien, ja, desnoods bereid zijn, ze openlijk te weerstaan.

Nu zeggen we niet, dat de „geloovigen” hiertoe niet dikwijls aanleiding geven door kleinegeestige bekrompenheid. En zelfs ontkennen we niet, dat er onder de „geloovigen” soms „vrienden der wereld” zijn van zeer bedenkelijk allooi.

Maar dit alles verontschuldigt deze zoekers van de ere der wereld niet. Het feit blijft, dat ze de vriendschap der wereld hooger stellen, dan de vriendschap van wie voor Jezus in de bres staan.

Dat merkt men in hun particulier, dat merkt men in hun openbaar leven.

En dat nu mag niet vergeoelikt. Het vloekt tegen de liefde, die Jezus voor elk van zijn getrouwen voor al zijn getrouwen vraagt.

De broederlijke liefde sluit de vriendschap der wereld uit.

Officiële Berichten.

Generale Synode

der Gereformeerde kerken in Nederland.

De generale Synode der Gereformeerde kerken in Nederland, opende Dinsdag 18 Augustus 'smorgens 10 ure hare zittingen in de Keizersgrachtkerk te Amsterdam. Zij was voorafgestaan door een ure des gebeds, op Maandagavond in de Boomslootkerk, waarbij Ds. B. van Schelven, pastoor der vorige Synode, na gesproken te hebben over Habakuk 3: 20: „Uw werk o Heere, behoud dat in het leven, in het midden der jaren,” in den gebede vooring.

De Synode werd namens de saamroepende kerk van Amsterdam geopend door Ds. H. van Loon, met het laten zingen van psalm 89: 1 en 2, en de lezing van Matth. 23: 24-43. In zijn openingswoord bracht Ds. Van Loon in herinnering, hoe nu 16 jaar geleden in dit kerkgebouw de twee groepen van Gereformeerde kerken voor de eerste maal in éne Synode samenkwamen; hoe door Gods goede hand het werk der saamsameling voortgang had genomen in de kerken, en hoe de arbeid der verschillende Synoden heerlijke vruchten had afgeworpen, waarbij hij met name wees op de besluiten in zake de leervergeschillen, te Utrecht genomen. Daarna ging hij voor in gebed.

Nog werden op verzoek van den voorlooper voorzitter de credentiebrieven der afgevaardigden door Ds. Breukelaar en Ds. Van Schelven. Alle werden in orde bevonden. Alleen Groningen en Friesland (het N. gedeelte) hadden ieder één secundus ouderling afgevaardigd. Het moderamen der Synode werd daarop aldus geconstitueerd: Ds. H. Hoekstra, praeset, Ds. W. Doorn, assessor, Ds. A. de Geus en Ds. K. Fernhout, scribae.

Ds. Hoekstra, het praesidium aanvaardende, zegt der Synode dank voor het vertrouwen, in hem en de andere leden van het moderamen gesteld en brengt namens de Synode dank en aan Ds. Van Schelven voor het inleidende woord, in de ure des gebeds gesproken, en aan de kerk van Amsterdam voor den voorbereidenden arbeid, door haar als synodale kerk verricht.

Voorts verzoekt hij de professoren der Theol. School en die der Theol. Facult. van de Vrije Universiteit, de dienaren des Woords in de kerk van Amsterdam en de rapporterende broeders als adviseerende leden plaats te nemen.

Daarna spreken de leden der Synode door op te staan hunne instemming uit met de belijdenisschriften van de Gereformeerde kerken.

De zorg voor het persverslag wordt opgedragen aan Ds. H. Meijer en Dr. P. J. Wijngaard. De praeses stelt thans aan de orde de voorstellen van de part. Synode van Noord-Brabant en Limburg en van Overijssel aangaande de werkwijze der Synode. Deze voorstellen houden hoofdzakelijk dit in, dat de Synode zich splitst in vier afdelingen en dat alle voorstellen en ingediende rapporten in al de vier afdelingen worden behandeld, alvorens een bepaald advies van een commissie uit die afdelingen ter synodale tafel worde gebracht.

Onderscheidene broeders voeren hiertoe het woord: o. a. Dr. Schot, Dr. Wagenaar, Ds. Goedbloed, Ds. Klaarhamer, Ds. Van Schelven, de onderling Singels en Kortlang, en de adviseerende leden Prof. Rutgers, Noordtj, Lindeboom en Kuiper.

Na breede discussie besluit de Synode te blijven bij de tot dusverre gevolgde wijze van werken.

Na de pauze worden de onderscheidene punten van het agendum verdeeld over vijf commissiën van praeadvies. Op voorstel van den praeses wordt besloten Woensdag niet te vergaderen, maar aan de commissiën van praeadvies dien dag gelegenheid tot overlegging te geven, en voor zoover mogelijk, hare rapporten in gereedheid te brengen.

De praeses verzoekt ook de afgevaardigden der buitenlandsche kerken, waarna deze eerste zitting der Synode met psalm 84: 5 en dankgebed door den praeses gesloten wordt.

Tweede Zitting.

Donderdag 20 Aug. 'smorgens 9 uur.

De praeses opent de vergadering met het laten zingen van Ps. 117, het lezen van Ps. 87 en gebed.

Hij geeft aan twee opgekomen secundus afgevaardigden gelegenheid hunne instemming met de belijdenisschriften der Gereformeerde kerken te betuigen, waaraan zij voldoen. Daarop wordt de presentielijst gelezen.

De uitgever van *De Spiegel* krijgt verlof om hielenmiddag photographische opname van de Synode te nemen.

De acta van de gehoudene vergadering worden gelezen en gearresteerd. Als commissie voor de financiële aangelegenheden der Synode worden benoemd Ds. W. Doorn, Ds. H. W. van Loon en de onderling W. van Aardenne.

Overeenkomstig bestaand gebruik wordt vast gesteld, op Zaterdag en Maandag geen vergaderingen te houden. De praeses verzoekt Prof. Jager en Pastor Kollhof, die namens de Kerken van Benthem ter vergadering zijn verschenen. Hun en ook Dr. Ellis, die te deser stede kwam, zal hedenmiddag gelegenheid gegeven worden de Synode toe te spreken.

Nadat de praeses mededeeling heeft gedaan van stukken, die nog ingekomen zijn, stelt hij aan de orde het bezwaarschrift van br. A. de Kraker Adv. c. s. te Zaamslag. De comm. van praeadvies stelt voor: de

Gen. Syn. gelezen hebbende het bezwaarschrift van br. A. de Kraker c. s., verzoekende den Kerkeraad van Zaamslag A. te gelasten tot afgifte van attestatie, is van oordeel:

dat het overgaan van leden der Kerk van het ene naar het andere deel, ter plaatse waar de Kerk nog gedeeld is, zoo veel mogelijk behoort te worden tegengegaan, tenzij er billijke redenen zijn, die daartoe dringen en dit met wederzijdsche bewilliging kan geschieden; dat echter de Kerkeraad, als een lid der gemeente, hetwelk gezond is in 't geloof en in den waddele onbesproken, bevestigt zijn wil uitspreken om over te gaan en daarbij volhardt, aan zulk een lid ten slotte ter wille behooren te zijn;

dat hierbij evenwel van geen opvragen of meegeven eener attestatie, in den zin van art. 82 K. O. sprake behoort te wezen, wijl zulk een lid niet naar elders vertrekt; — en dat derhalve de weigering van den kerkeraad van Zaamslag A., om attestatie af te geven aan br. A. de Kraker c. s. niet in strijd is met eenige kerkelijke bepaling, — en besluit mitsdien:

a. niet te voldoen aan het verzoek van br. A. de Kraker c. s.;

b. van dit oordeel en besluit aan br. A. de Kraker c. s. en den kerkeraad van Zaamslag A. kennis te geven.

Na breede bespreking, waaraan deelnemen de Prof. Lindeboom, Rutgers en Kuiper, Ds. De Geus en Ds. Breukelaar, wordt de conclusie van de commissie van praeadvies aangenomen.

Ter tafel komt nu het bezwaarschrift van br. M. Ritsema Sr., te Leens.

Op advies van de Commissie van praeadvies wordt hieromtrent aldus besloten:

a. dat de Generale Synode acht, dat bij de eerstgehouden stemming, waarbij drie broeders voor twee vacatures een gelijk aantal stemmen verkregen, niemand gekozen is;

b. dat er geen enkel kerkrechtelijk besluit ligt, dat in zulke gevallen de oudste in jaren zou gekozen geacht worden, en dat, zoo al zulk een usance gold, dit alleen mocht worden toegepast, als twee broeders voor éne vacature een gelijk aantal stemmen op zich hadden vereenigd;

c. dat zulks bij politieke verkiezingen berust op een artikel in de wet en dit geen regel stelt voor kerkelijke verkiezingen;

d. dat er geen enkele kerkrechtelijke grond is, om de tweede stemming ongeldig te verklaren.

e. Deze conclusiën worden aan br. Ritsema en aan den kerkeraad te Leens toegezonden.

Ds. W. H. Gispert Jr. rapporteert omtrent een bezwaarschrift van Mevr. Casimir-Looman tegen de handelingen van de classis Eemst in zake Ds. O. Casimir.

Overeenkomstig het praeadvies wordt besloten, dit protest niet in behandeling te nemen, wijl het niet gediend heeft op de mindere vergaderingen.

Ds. Bouma van Middelburg rapporteert over het verzoek van de classis Kollum, om te beslissen, welke de goede praktijk is, naar de Gereformeerde belijdenis in zake den doop van kinderen van doopelieden.

Onderscheidene broeders nemen deel aan de discussie over genoemd rapport.

Het rapport zal in nadere overweging genomen worden. Daarna wordt behandeld het verzoek der Classis Hallum, dat de Gen. Syn. overwege, welke middelen kunnen worden aangewend om een extra collecte voor de Theol. school ten gevolge van de nalatigheid, te voorkomen; en of het met name daartoe niet noodig is de kosten der instandhouding van de Theol. School voortaan elk jaar om te slaan over de kerken, gelijk dat met de andere gewone Synodale kosten geschiedt. De Comm. v. praeadvies stelt bij monde van den rapporteur Ds. Klaarhamer voor, aan de Classis Hallum te antwoorden:

a. dat de Synode van oordeel is, dat de kerken in haar vroegere synodale samenkomsten het dragen van de financiële lasten aan de instandhouding der Theol. School verbonden, zoo billijk mogelijk hebben verdeeld door goed te vinden, dat elk harer twee collecten per jaar voor dit doel zouden konden, dat dus, indien de extra collecte in 1907 door het niet nakomen van dit besluit mede noodzakelijk is geworden, gelijk genoemde classis beweert, dit dan wel aan de afkeurenswaardige nalatigheid van sommige kerken, maar niet aan de onbillijkheid der gemaakte bepaling is te wijten;

b. dat, aangezien een meerdere vergadering niet is een bestuurscollege met een eigen dwingende en bindende macht over onderhoorige kerken, en personen, maar een vergadering van Kerken, waarin deze haar eigen macht bijeen brengen, en saamkomende tot het in art. 30 der K. O. duidelijk omschreven doel, waartoe niet behoort noch kan behooren de regeling van noch het ingrijpen in de financiële aangelegenheden der plaatsel. kerken, aangezien in deze de ene kerk geen zeggenschap over de andere heeft;

derhalve ook een Gener. Syn. ten eenenmale de bevoegdheid mist, om de kerken i. z. financiële aangelegenheden te binden bijv. door een hoofdel. omslag, of door te bepalen, welk bedrag door een bepaalde kerk moet worden bijgedragen ter uitvoering van een genomen beslissing, en dus de vaststelling van een quotum voor een plaatselijke kerk alleen dan kan geschieden, wanneer het geldt uitgaven die rechtstreeks uit het kerkverband voortvloeien; c. dat het sub b. gesegde de betaling van de onkosten veroorzaakt door het saamkomen eener Gener. Syn. geen inbreuk of uitoondering maakt, aangezien deze uitgaven door haar zelf ten gevolge van haar saamenkomen gemaakt, rechtstreeks uit het kerkverband voortvloeien en zij derhalve betaald naar een maatstaf door haar zelf vastgesteld;

d. dat echter naar het oordeel der Synode de Kerken wel zedelijk gehouden zijn en zich in de conscientie voor God behooren gebonden te gevoelen tot het dragen van [onkosten, voortvloeiende uit hetgeen zij zelf overeengekomen zijn samen uit te voeren of in stand te houden, en dus met name ook het voldoen van wat haar Theol. school kost, aangezien zij zelf tot het instandhouden van deze school besloten hebben;

dat derhalve, zoolang deze school met goedvinden der kerken voor haar rekening blijft bestaan, geen kerk zich aan het mededragen van deren last mag onttrekken;

niet enkel, omdat hierdoor de zusterkerken meer dan noodig ware belast worden, maar vooral, omdat trouw aan het voor God en aan elkander gegeven woord eischt, dat elke kerk naar vermogen haar aandeel in deren last drage;

e. dat derhalve de Generale Synode met de classis Hallum haar leedwezen uitsprekt over de afkeurenswaardige nalatigheid van sommige Kerken in deze, en haar dringend opwekt, om voortaan te handelen naar het tezamen genomen besluit, overeenkomstig haar belofte uitgedrukt in den credentiebrieft harer afgevaardigden ter meerdere vergaderingen.

Na breede discussiën wordt overeenkomstig dit praeadvies besloten.

Daarna wordt pauze gehouden.

Kort verslag van de vergadering der classis 's-Bosch op 22 Juli 1908.

De president der vorige vergadering Ds. H. J. Binnema laat zingen psalm 87: 4, leest Efese 4: 1-16 en vraagt den zegen des Heeren over allerlei arbeid.

Na onderzoek blijkt, dat negen kerken wettig vertegenwoordigd zijn.

In het moderamen nemen zitting Ds. J. Bosch van Gendersen voorzitter, Ds. Aalders, assessor, en Ds. Binnema wordt aangewezen als scriba, wijl een ander vroeger de beurt voor hem heeft waargenomen.

De notulen der vorige vergadering worden gelezen en zonder aanmerkingen goedgekeurd.

Ter vergadering is een verzoekschrift uit Eindhoven, om advies van de classis in betrekking het instellen der ambten en de kerk in die stad meer tot openbaring te brengen.

Tot dusver heeft de raad der kerk van Helmond de zorg van sacramentsbediening zoo veel mogelijk waargenomen.

Door uitbreiding van den kring der Gereformeerden te Eindhoven en omstreken wordt zulks voor de kleine kerk van Helmond te veel, aldus wordt ook door de afgevaardigden medegedeeld. Ook is er een schrijven van deputaten tot den evangelisatiearbeid ingekomen. Sommigen van deze broeders zijn gewaast om te onderzoeken en te overwegen. Hun advies is eenparig om zoo mogelijk de kerk daár tot openbaring te brengen, wijl meer sacramentsbediening gevraagd wordt.

De classis maakt geen bezwaar en verheugt zich dat het kerkelijk leven in deze gewesten opbloeit.

Aan Ds. Binnema, als consulent van Helmond, wordt opgedragen in deze te doen wat wenschelijk en noodzakelijk is.

De afgevaardigden der Provinciale Synode doen eenige mededeelingen en wijzen vooral op een voorstel van de classis Leiden ter Particuliere Synode van Zuid-Holland, noordelijk gedeelte.

Dit voorstel komt hierop neer, om aan de Generale Synode voor te stellen, het werk der Evangelisatie in verschillende provincies zoo veel mogelijk te regelen en te steunen.

Met dit voorstel is Brabant Synode het eens.

De kerk van Tilburg brengt rapport uit over de overdracht en verkoop der gebouwen, vroeger behorende bij de classis en nu het eigendom van en op naam der kerk te Tilburg.

De kerk van 's-Bosch brengt het emeritaat van Ds. Mulder ter sprake.

Er wordt op gewezen, dat deputaten der provincie dit goed te keuren hebben; geadviseerd wordt dit spoedig te doen, hetzij door vergadering of bij rondschrijven, en dan kan deze zaak voor afgedaan beschouwd worden.

Tilburg vraagt: hoe te handelen met een man en kinderen, die elders gedoopt zijn door een persoon, die geen bewijs kan leveren, dat hij door een gemeente of meer gemeenten in het ambt gezet is.

De classis nadat nog meer te onderzoeken en advies in te winnen; hieraan hoopt Tilburg te voldoen.

De kerk van Veen vraagt om raad en ontvangt dien, waarop de afgevaardigden tevreden betuigen.

De regeling der vacaturebeurten is: dat Helmond in deze drie maanden gediend zal worden door 's-Hertogenbosch en 's-Gravenmoer en Helmeven door 's-Hertogenbosch.

De volgende vergadering zal D.V. den 3den Woensdag van October gehouden worden.

De vergadering wordt met dankzegging gesloten door den voorzitter Ds. J. Bosch.

Namens de classis, H. J. BINNEMA, scriba.

Kort verslag van de vergadering der classis Gorinchem, gehouden te Gorinchem, Woensdag 12 Augustus 1908.

1. Opening der vergadering door Ds. J. E. Reyenga; gezongen Ps. 100: 1; gelezen Ps. 139; gebed.

2. Het moderamen wordt geconstitueerd uit de Ds. J. E. Reyenga, praeses; C. J. H. van Diemen, scriba en C. Lindeboom, assessor.